

за обиталище приготвилъ, и който сичкытъ тѣхъ нѣкоги въ небесното си Царство, при себѣ си желае да види. Кой ся не бы на такъвъ добръ и любведостоеенъ Отець радвалъ!? «—Такива речы, които отъ сърце излизваха, вкорениха ся дълбоко въ сърцето на малката Ружица. Тя непоменута прекръсти ръчкытъ си, и каза: »О добрый и великий Боже! какъ ще да ти благодарж, за дѣто ся сичко тѣй хубаво създалъ и наредилъ!!!«

На този е начинъ Софія дъщеря си учила, като е говорила, какъ е сичко каквото ній на небето и на земята видиме—отъ сльщето на дороснытъ качици—на насъ добрый и милостивый Богъ харизалъ. Ружица ся учаше отъ ствари да познава Створительтъ; тя когато е видѣла хубавъ цвѣтъ, или благовкусно овозіе, съ радостно сърдце на Него мислила, и пълна съ сыновно почитаніе, на Неговытъ дарове благодарила.

Смирената майка понеже познаваше книгытъ отъ Святото писаніе, и като си работила, приказвала е на внимателната Ружица, по цѣлъ часъ съ приключенія, които приличаха на пѣйната възрастъ. Ружица бѣше като въ рай пренесена, и осѣщаше несказани радости. Тя иж учаше, какъ ся Богъ на хората като най святыи показвае, какъ сея Богъ на доброто радва, а злото презира, и какъ желае да сичкы . . . добри и свети бѣдатъ. Шѣай радостно слушаше Ружица, когато ся за Исуса Христа приказва. Тя ся радваше съ ангелытъ и пастирты, на божественыжтъ младенецъ въ Вит-